

ТИЦИАНО СКЛАВИ СЪВЪРШЕНОТО САМОУБИЙСТВО

Превод от неизвестен език: Маргарита Златарова, 1997

chitanka.info

В два часа посред нощ телефонът иззвъня. Страниеро само се обърна в леглото. При втория звън се събуди и си помисли, че остарява, щом сънят му е станал толкова лек.

— Ало? — каза той.

— Салваторе...

Не позна веднага гласа. Но в тази единствена дума имаше тъга, безкрайна тъга.

— Аз съм. Кой е?

Тишина.

— Аз съм, Даниеле.

— Даниеле ли? Даниеле Вала?

— Здравей, Салваторе.

— Боже Господи, Даниеле, откога не съм те чувал! Но защо в този час?

— Защото някой ме убива, Салваторе.

— Какво? Кой те убива, Даниеле?

Тишина.

— Не зная. Може да е смешно, но ослепявам. Или пък е някаква болка, която разяжда мозъка ми и стига до очите.

— Слушай, Даниеле, я ми кажи...

— Аз умирам и никой повече няма да ме види.

— Чакай, малко, не ставай дете!

Тишина. Щрак.

Страниеро затвори телефона и веднага след това отново вдигна слушалката.

— Чиско?

— Да, кой е? — отговориха веднага.

— Ти никога ли не спиш?

— Спях, разбира се, ти ме събуди.

— Аха. Слушай, имах откровен разговор по телефона с мой стар приятел. Не би ли желал... Всъщност защо не дойдеш да ме вземеш и да видим какво става. Така ще бъда по-спокоен.

— Добре, ще дойда.

След пет минути вече се качваше в колата. Чиско потегли на тласъци.

— Къде хукна? Дори не знаеш къде е.

— И къде е?

— В района на парка. После ще ти кажа.

Толкова пъти беше гледал града нощем и винаги му харесваше. Скоро стигнаха до хубава сграда, където той натисна бутона с надпис „Вала“. Натисна го и втори път, но домофонът остана ням. Тогава натисна бутона „Портиер“.

— Кой е? — гласът издаваше досада.

— Полиция.

Домъкна се някакъв мустакат тип и ги огледа през стъклото на вратата. Страниеро показва картата си.

— Извинете, че ви събудихме. Не си спомням на кой етаж живееше Вала.

— На третия.

— Вие имате ли ключ?

— Да.

— Вземете го.

Качиха се пеша. Страниеро натисна звънеца, а после почука силно на вратата.

— Отворете — каза той на портиера.

Оня се посуети около ключалката, после поклати глава.

— Нищо не може да се направи. Има ключ отвътре.

— Тогава ще трябва да разбия вратата, съжалявам.

Страниеро връхлетя върху вратата със своите сто и десет килограма. Влязоха в апартамента, където цареше студен и мрачен ред. Единствената светлина в хола идваше от някакъв лампион. Върху дивана лежеше тялото на Даниеле Вала — с пробито слепоочие и ручейче кръв, потекло върху плюша. На пода се въргаляше стар деветкалибров пистолет от времето на войната.

— Кой е дежурен тази нощ?

— Мисля, че Сантия.

— Повикай го.

После се обърна към портиера.

— Вървете си, ние ще се оправим.

Страниеро седна в едно кресло и се загледа в празното пространство. Очите му блестяха в мрака. Чиско говори нещо по телефона — тихо, за да не го безпокои. После приближи.

— Каза, че ти е приятел.

— Да, беше мой приятел.

— Имаш ли представа защо се е самоубил?
— Това е убийство — въздъхна Страниеро.

* * *

В шест и половина Страниеро се прибра у дома. Съблече самото си и го хвърли върху един стол в антрето. Влезе в хола и седна в креслото. Остана така, заслушан в шумовете от банята, докато Тереза излезе и го целуна по бузата.

— Даниеле е мъртъв.

— Какво?

— Той беше на телефона тази нощ. Каза „убиват ме“, отидохме там, но беше вече мъртъв. Класическо самоубийство. Изстрел в слепоочието, отпечатьци по пистолета, дори стаята му беше заключена отвътре. Но въпреки това е убийство.

— Какви са основанията ти?

— Никакви.

Тереза стана — кафеникът в кухнята кипеше. След малко се върна с две чашки.

— Заключена стая! — Страниеро си говореше сам. — Твърде забавно. За прозорците да не говорим. Никакви следи от борба. Чиско смята, че съм луд, но това си е чисто убийство.

* * *

— Разбирам, че ти е приятел, Салваторе, но фактите са си факти. Имаме десет хиляди случая, които...

— Чиско, ще ми позволиш ли да направя разследване, или не?

— Естествено, но случаят е ясен. Четири въпроса и отива в архива.

— Въпроси на кого? Намерихте ли жена му?

Чиско разлисти някакви документи.

— Калцолари Лучия ин Вала. Последният известен адрес е в Милано, „Вергоньоне“ 27. Потърсихме я, но вече я няма там. Никой не знае къде е отишла.

— Ето, започни с издирването ѝ, а аз ще намина при един психиатър.

Мургавото момиче погледна картата му и го покани да влезе.

— Професор Гудрум?

— Добър ден, инспекторе. Седнете, моля.

— Извинете, но ще ви открадна малко от времето. Става въпрос за Даниеле Вала.

— Да, предположих. Научих го преди няколко минути.

— От много време ли се лекуваше при вас?

— От около година. Дойде при мен след тежка нервна криза.

— Беше ли се разделил вече с жена си?

— Да, месец или два преди това.

— Този факт ли определяше неговото състояние?

— Не. Може и да е повлиял, но не беше най-важната причина.

— А коя беше най-важната причина?

Гудрум се засмя. Извади цигара от кутията и запали.

— Може би очаквате да ви кажа, че е бил влюбен в майка си, но аз не съм психоаналитик фройдист, а психотерапевт адлерианец. Не ме интересува причината за депресията, интересува ме практическото ѝ лечение.

— И как протича то?

— Главно с разговори. А понякога и с хипноза.

— Подлагали ли сте Вала на хипноза?

— Да, два пъти.

— Мислите ли, че би могъл да се самоубие.

— Не, не мисля. Но за съжаление, наистина се е самоубил.

— Лошо формулирах въпроса. Искях да кажа, мислите ли, че е субект с особено предразположение към самоубийство?

Гудрум загаси изпушената до половина цигара в пепелника.

— Да — каза той. — Вече се е опитвал. Затова дойде при мен, след един неуспешен опит.

— Защо някой първо опитва да се самоубие, а после отива при психоана... при психотерапевт?

— В много редки случаи самоубийството е акт само на отчаянието. В повечето случаи то е вик за помощ. И ако никой не откликне на този призив, той става по-силен. Вала бе интелигентен човек, привикнал да се самоанализира. Беше разбрал, че болестта му е

неизлечима, затова дойде при мен. А и терапията даде добри резултати.

— Тогава защо...

— Кой знае. Човешкият мозък е една голяма мистерия.

— Каква честота имаха сеансите ви?

— Един или два пъти седмично. Но в периодите, когато се чувстваше сигурен, ги разреждахме.

— Благодаря ви — Страниеро се надигна. — Имате ли представа къде може да е жена му?

— Не. Защо, още ли не сте я намерили?

* * *

— Още не сме я намерили.

— Да се надяваме, че ще се появи. Новината е вече във вестниците. Пък и наследството никак не е малко.

— Все още ли си убеден, че е убийство? — попита Чиско.

— Все още.

— Можеш ли да ми кажеш защо...

— Не, не мога. Ако не открия нищо, това ще е съвършеното престъпление. Така добре ли звучи?

* * *

Мястото на срещата бе в покрайнините на града — почти в полето, близо до изоставена мандра. Моника стискаше дръжката на голяма чанта, забила нокти в дланите си.

В определения час пристигна едно волво. Спря до нея, фаровете угаснаха и от колата излезе мъж. Попита я:

— Донесе ли нещата?

— Да. А вие носите ли...

Мъжът извади от джоба си огромен нож и го заби в корема ѝ. Сетне извлече трупа под един дъб и го поля с някаква течност...

* * *

Малко преди обяд Чиско влетя в кабинета на Страниеро и хвърли върху бюрото му няколко листа, изписани на машина.

— Това пък какво е?

— Рапортът за оная жена, която намерихме изгорена тази сутрин.

— Коя е?

— Засега не се знае, добре са си свършили работата. Изгорени са дори върховете на пръстите. Работим върху зъбите.

Страниеро прегледа страниците набързо.

— Каква е тази история с лентите?

— Имало е чанта, изгоряла е. Била е пълна с магнетофонни ленти. Оцеляло е само едно късо парче. Ще можем да го чуем след малко.

— Добре. А какво ще ми кажеш за жената на Вала?

— Ще ти кажа, че я намерихме. Всъщност тя ни намери. Познай къде живее? Тук, в града. Преместила се е преди шест месеца. Сега е в Торино при някакви роднини, трябва да пристигне следобед.

— Искам я тук веднага, щом пристигне. Ясно ли е?

— Само че има желязно алиби.

— Ще видим.

* * *

Беше стигнал до десерта, когато телефонът иззвъня.

— Слушам, Чиско, пристигна ли съпругата на Вала?

— Не. Става дума за онова парче от лентата. Прослушахме го.

— И какво?

— Мъжки глас, доста неясен. Казва само: „Т-А-Т първа рис“.

— И какво означава това?

— Че откъде да знам!

— Добре, идвам след малко.

Страниеро се върна при десерта, но скоро остави лъжичката и се вторачи в празното пространство. После стана и взе един том от енциклопедията.

— Няма ли да го доядеш? — попита Тереза.

* * *

Връхлетя в участъка като стрела.

— Чиско! Онази лента, дай да я чуя!

Страниеро я прослуша и въздъхна.

— Какво има? — попита Чиско шепнешком.

* * *

Не беше вече мургавото момиче, логично. Беше жена на средна възраст с отблъскващо начервени устни.

— Докторът има пациент.

— Ще почакам.

Седна. Взе някакво медицинско списание и се загледа в корицата. Не след дълго вратата на кабинета се разтвори.

— Радвам се да ви видя, инспекторе — каза Гудрум, извади цигара и я запали. — Слушам ви.

— Хрумна ми странна мисъл — рече Страниеро. — Че Даниеле Вала е бил убит. Няколко дни си блъсках главата, за да разгада мистерията със затворената стая.

— И сега? Променихте ли мнението си?

— Не, разгадах мистерията.

— Като страстен читател на криминалета нямам търпение да разбера решението.

— Работата е там, че Даниеле наистина е стрелял, но не се е самоубил. По телефона ми каза, че някой го убива. Било е истина. Каза ми също, че не знае кой. Не е могъл да го знае, защото убиецът е бил в неговия мозък.

— Възхитително!

— И вярно! Да предположим, че един депресиран човек отива при психиатър, който обаче има мотив да желае неговата смърт. Психиатърът се преструва, че го лекува, но всъщност прави всичко, за да увеличи страданията на своя пациент. Малко трябва, за да бъде

нарушено душевното равновесие на един неврастеник. Да продаваш щастие и да продаваш отчаяние е едно и също.

— Не съм сигурен, че ви разбирам — засмя се Гудрум.

— Вие сте убили Даниеле Вала — каза Страниеро.

Гудрум се усмихна по-широко.

— Мисля, че си давате сметка за думите си.

— Разбира се.

— Тогава?

— Тогава нищо. Няма да успея да ви обвиня в убийството на Даниеле.

— Така е. Защото забравяте нещо много важно — мотивите.

— Мотивите никога не са били по вкуса ми, но щом настоявате, ще ви изложа поне два. Първият: може да сте любовник на Лучия Вала. Вторият: става дума за експеримент. Експеримент докъде може да стигне човек, попаднал във водовъртежа на тъгата и подложен на психическа болка.

— Значи или убиец от комиксите, или лекар нацист?

— Изберете сам. Между другото, допуснали сте голяма грешка, като сте записвали сеансите. Чрез записите вашата секретарка е искала да ви изнудва, но вие я убихте. Трупът ѝ е бил изгорен. Чантата със записите също. Но парче от лентата се е спасило от огъня. Гласът е неясен, но е вашият. Той казва „Т-А-Т първа рис“. Първата рисунка от ТАТ — Thematic Apperception Test. Тест, който всички психиатри правят на пациентите си.

— Смятате ли, че това е достатъчно доказателство?

— Не. Доказателства тепърва ще търся. Месец, година, ако трябва цял живот ще ги търся, но ще ги намеря. Не съм дошъл да ви предупреждавам. Искрах само да ви кажа, че от днес нататък вие сте постоянно дебнат звяр.

Страниеро стана и се усмихна.

— Ще щракне капанът, Гудрум. Ще щракне.

Излезе навън и закрачи през мъглата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.